

Olen istunut tässä baarissa melkein 3 tuntia. 3 tuntia täysin hukkaan. Istun baaristiskillä, joka on minua lukuunottamatta tyhjä. Edessäni on pieni lasi jossa on tilkka liian kallista viskiä. Olen ollut täällä New Yorkissa, Amerikassa 2 kuukautta. Palaan takaisin Pariisiin alle kuukauden päästä, enkä ole vielä löytänyt mitä halusin löytää täältä. En ole edes etsinyt sitä, olen käyttänyt aikani täysin hukkaan, niinkuin aina. Baari on melkein täynnä, vain tämä tiski on tyhjä. Täynnä ihmisiä, jotka pitävät hauskaa, juovat, nauravat, puhuvat kovaan ääneen, nauttivat elämästään. Kai minäkin nautin elämästäni aina välillä. Oikeastaan tämä on hotellini baari, en jaksanut mennä ulos ryyppäämään, joten istun muiden laiskojen idioottimaisten turistejen kanssa. Olen 22 eikä minulla ole ollut minkäänlaista romanttista suhdetta. En ole suudellut ketään, enkä tietenkään ole harrastanut seksiä. Olen luuseri ainakin yhteiskunnan mielestä. Mutta opiskelen lääketiedettä ja minusta on tulossa lääkäri tai jotain... Onko sillä muka välillä mitä tulen tekemään loppu elämäni? Ei sillä kai. Elämme hetken aikaa ja sitten kuolemme. Useimmat minuutit, tunnit ja päivät vietämme tylsyydessä, valitamme siitä tylsyydestä, emmekä tee sille mitään. Hukkaamme elämäämme koko ajan. Jopa sinä, joka luet tätä, hukkaat mukamas tärkeää elämääsi. Mutta jatka vain lukemista. Nainen tulee viereeni istumaan, en tee katsekontaktia, eikä hänkään. Nainen tilaa itselleen drinkin, josta en ole ikinä kuullutkaan. Hän ottaa tupakan askistaan, mutta baarimikko kertoo naiselle että täällä ei saa polttaa. Kuinka tykopyhää, minun mielestäni. Nainen laittaa tupakkansa takaisin ja askinsa taskuunsa, hieman pettyneenä, mutta vihaa tai kyynisyyttä tai katkeruutta ei näy. Hän on pukeutunut hienosti, varmaankin hän on treffeillä, mutta ketä menee treffeille hotellinbaariin? No ei sillä kai väliä... Hänellä on musta mekko päällään ja musta laukku ja mustat kengät ja musta korvakorut. Hänen kultaiset hiuksensa ovat poikkeus muuten mustasta tyylistä. Pyydän baarimikolta kaljan, olen kyllästynyt viskiin tältä päivältä, enkä halua vetää kauheita kännejä. Hän ei edes kysy minkälaisen kaljan haluan, hän vain uskoo että ne kaikki maistuu samalta. Mikä idiootti. Nainen jää istumaan tuoliin. Varmaankin odottaa drinkkinsä valmistumista. Naisella on jokin hieno piirre, hän on seksikäs, mutta hienostunut. Näyttää rikkaalta, mutta hän varmaan vaan näyttää rikkaalta. Jotain mystistä hänessä on, mutta en tiedä mikä. Hän on vanhempi kuin minä, mutta ei kauheasti. Arvioisin että hän on noin kolmekymmentä-jotain. Kolmikymppisen ensimmäisissä vuosissa. Nään sivusilmällä, miten hän nopeasti vilkaisee minua. Kun hän on lopettanut, minä myös vilkaisen nopeasti. Hän huomaa sen ja melkein vilkaisee uudestaan. Mutta ei. Hetken päästä, baarimikko viimeistelee hänen juoman ja antaa sen hänelle. Ihmettelen miten tuollaista edes pystyisi juoda, siinä on niin paljon kaikkea paskaa, että nestettä on varmaan yhtä vähän kuin viski paukussa. Juoman otettuaan nainen lähtee, antaen minulle vielä yhden vilkaisun. Tällä kertaa vilkaisen myös, katseemme kohtaa nopeasti, mutta on liian myöhäistä, sillä hän on jo lähtenyt. Katson baarin peilistä, miten nainen istuu pöytään jossa vanhempi mies, noin 60 vuotias, hymyillen ottaa hänet vastaan. Mies näyttää rikkaalta, hän varmaan onkin. He eivät ole suhteessa, en ainakaan niin usko, sillä miehellä on sormus ja naisella ei. Jatkan kaljani juomista ja kuuntelen mitä toisissa pöydissä sanotaan. Vain juoruja ja huonoja tarinoita, ei mitään tärkeää. Baarimikko laittaa lapun tiskille, jossa lukee "Palaan 5 minuutin päästä". Sitten hän ottaa oman askinsa taskusta ja lähtee ulos. Minäkin voisin... Juon juomani loppuun ja lähden ulos, takaovelle, jossa hänkin polttaa. Hän polttaa menttolia savukkeita, itse en kestä niitä. Polta itse kevyitä savukkeita, mutta ei sillä ole väliä. Hän ei huomio minua, vaan jatkaa tiiliseinän tuijotusta. Hän sulkee silmänsä, ottaa sauhut ja puhalttaa ne ulos samalla kun avaa silmänsä. Sama tiiliseinä odottaa katsettaan. En mene ihan hänen viereensä, jostain kumman syystä en uskalla. Hän ei näytä pelottavalta tai uhkaavalta, mutta hänessä on vain jotakin. Ja se "jotakin" viittoon että ei kannata mennä hänen vierelleen. Sytytän savukkeen ja katson kuinka savu kierii

sorimissani. Ei tuule yhtään ja aivan pimeää. Tällä kujalla ei ole yhtään valoa. Vain viereisen kadun katulamppujen valot antavat hieman valoa tähän pimeään kujaan. Tupakan savu näyttää niin romanttisoidulta, elegantilta, runolliselta juuri nyt. Miten pieni valo saa sen näkymään tässä pimeydessä. Se hitaasti lähtee menemään ylöspäin, mutta vain hitaasti. Kun otan henkoset siitä, se kierii naamani ympärillä, se menee jopa hieman silmiini, joka saa ne kirvelemään hiukan. Kipu ei ole merkittävä, ärsyttävä parhainmillaan. En halua rikkoo tätä rauhallisuutta hieromalla silmiäni. Puhallan savun ilmaan hitaasti. Annan sen valua suustani ja nenästäni ulos. Se kauniisti lähtee jonnekin suuntaan. "Mistä päin sä oot?", baarimikko kysyy minulta, ei kuitenkaan huomio minua hänen katseellaan. Katseensa on vieläkin lumoutunut tiiliseinän tyhjyyteen. "Ranskasta", vastaan. Aksenttia ei kuitenkaan löydä puheestani. Puhun täydellistä englantia. "Mistä sieltä?" "Pariisista." "Ai...", hän pitää taon kun ottaa pitkät sauhut. "Kerro mulle yks juttu... Mikä saa sut nousemaan ylös sängystä joka päivä?" "No..." Tiedän jo valmiiksi että en osaa vastata tuohon ikuiseseen kysymykseen. Alan ihan oikeasti pohtia sitä. Minulla, eikä hänellekään, ole minkäänlainen kiire. Voimme odottaa vastaustani ikuisuuden, jos täytyy. Koitan sanoa jotain, vaan pitääks keskustelua yllä. Mutta en osaa. Mielessäni on jotain, mutta en tiedä mitä. En osaa sanoa mitään. Kuka nyt osaisi vastata tuollaiseen kysymykseen. Helposti voisin sanoa että en jaksa nukkua. Mutta se ei ollut kysymys. Hän kysyy minulta elämän, minun elämäni, tarkoitusta. "En tiedä. Anteeksi, mutta en vain osaa vastata tuollaiseen." "Niin...", baarimikkolla on tietävä ilme. Hänen katseensa poistuu seinästä ja hän katsoo minua silmiin. Otan sauhut ja koitan katsoa jonnekin muualle, mutta en pysty. "Ei ketään nyt tuollaiseen kysymykseen osaa vastata..." Hän heittää tupakan tumpkinsa hieman sateiseen betoni maahaan. Se lopettaa savuamisen heti kun se koskettaa maata. Heitän omani myös pois, sillä en halua yksin poltella. Hän avaa oven hitaasti ja viittooo minut takaisin sisälle. En ensin ajatellut palaavani hotelliin ainakaan pariin tuntiin, mutta kai sitä voisi mennä. Kiirehdin, ennen kuin hän ehtii laittaa oven kiinni kokonaan. Kävelemme takahuoneen läpi, taukahuoneen läpi, jossa jotkut pelaavat korttia ja juovat vodkaa. Ketään heistä ei huomio meitä. Kävelemme hitaasti, mutta ehkä tämä nopeus hänelle on tavallinen. Minä kävelen yleensä hieman nopeasti. Hän ottaa takahuoneesta pienen laatikon punaviiniä ja käskee minun ottavan toisen niistä. Kieltäydyn ja lähden pois takaoven kautta. En halua olla kuin hän, ainakaan juuri nyt. Taukuhuoneen korttipelaajat huomaavat minut nyt. Kävelen nopeammin kuin baarimikko ja he huomaavat sen. He katsovat jotenkin paheksuvasti minua, mutta en välitä. Ulkona sataa, mutta vain hieman. Taivas on synkkä, mutta tiedän sen olevan pilvinen, sillä kuuta ei näy missään. Laitan takin huppuni pään päälleni suojaamaan minua sateelta. Sade voimistuu ja voimistuu, kostuttaa New Yorkin katuja ja ihmisiä. Ihmisiä, paljon niitä, tulevat kaikkialta. Jokainen baari, ravintola, kahvila on täynnä ääniä ja liikkeitä, ihmisistä en ole varma. Autot pitävät kovaa ääntä, on ruuhka jopa nyt. New Yorkissa on aina ruuhka. Saastuttavat, luonnottomat autot tappavat tätä kaupunkia. New Yorkissa ei ole enää happea. Nämä melankoliset kadut vainoavat minua unissani, ne eivät päästä minua pois. Sadetta, ihmisiä, autoja, tätä pitkää ovat täynnä. Ei tunteita. Ei oikeata elämää, tai mitään elämän vastinetta. Juuri tämä katu, juuri tämä tunne, juuri nuo ihmiset, juuri nämä äänet, ovat tällä melankolisella kadulla, ja tulevat ikuisesti olemaan. Sade pakottaa minut menemään baariin. Onneksi tämä ei ole niin täynnä. Kyllä täälläkin on ihmisiä, mutta ei lähestulkoon yhtäpaljon, mitä muissa paikoissa oli. Baarimikko on iloinen kun astun sisään. Hän kysyy mitä haluan juoda ja vastaan "Viskin, kiitos". Hän laittaa jäitä lasiini, vaikka en pyytänyt. Hyvä vaan, sillä pidän jäistä. Tämä on kyllä jo toinen viskini tänään. Ja join sen kaljankin... Kannataisiko minun edes juoda enempää? No, tulin sentään sisälle, en enää voi kieltäytyä. Istun taas baaritiskille. Tiski on ihan perkeleen likainen, pätkinän kuoria, olut tahroja, veri

tahroja ja ties minkäläistä muuta paskaa tässä on. En koske tiskiä kädelläni. Nainen tulee istumaan viereeni tiskille. Hän tilaa jonkun drinkin, josta en ole aikaisemmin kuullut. Hän ei edes vilkaise minua, mutta minä vilkaisen häntä. Baarimikko saa drinkin nopeasti tehtyä ja antaa sen naineselle. Nainen ei edes maksa siitä, joku mies huutaa ”Toi menee mun piikkiin!”. Mies on vanhempi kuin nainen. Ehkä jotain 60. Näyttää idiootilta, joten hän on varmaankin rikas paskiainen. Seuraan miten nainen palaa hänen seuraansa. Rahalla saa mitä vain. Juon ensimmäisen kulauksen viskistä. Pirun hyvää tavaraa. Parempaa kuin siellä hotellissa. Mutta sitten taas, mitä minä muka tiedän viskeistä tai mistään muustakaan... ”Onko täällä tupakkahuonetta?”, kysyn baarimikolta. ”Juu on... Se on tuolla takana, mäkin oon tulossa, mä voin näyttää sulle”, hän nopeasti laittaa lapulle että hän palaa jonkun ajan kuluttua viimeistään, ottaa askinsa tiskin alta ja lähtee tupakkahuonetta päin. Tupakkahuone on aivan tyhjä, mutta siellä haistaa raikkaan tupakan. Siellä on vain yksi valo katossa, mutta huone on niin iso että valo ei auta tarpeeksi. Sytytän tupakkani. ”Voistko lainata tota?”, baarimikko kysyy, viittoen sytkäriäni. Annan sen hänelle. Sitten sytytettyään, hän palauttaa sen minulle. Emme sano mitään toisillemme, mutta kuitenkin katseemme kohtaavat aina välillä. Seisomme huoneen ainoan valon alla, joten se korostaa tupakasta tulevaa savua, joka kohoaa, niin kauniisti ja hellästi, ylös kattoon päin. Katson sitä kauan, se näyttää niin runolliselta ja lumoavalta. Outoa miten tupakan savu voi näyttää kauniilta. Olemme valmiita samaan aikaan ja yhtä aikaa tumpplaamme tupakkamme puiseen tuhkakuppiin, joka oli lattialla väärinpäin. Joku on kai kaatanut sen. Tupakan tummepeja ja niiden tuottamia tuhkia on levinnyt lattialle. Lattia on täysin valkoinen, joten sen huomaa liian voimakkaasti. Menemme ulos sieltä ja baarimikko palaa hommiinsa, ottaen lapun pois tiskiltä ja alkaa palvella aika suurta jonoa joka oli kerääntynyt sillä välin. Nainen istuu nyt itkien, yksin pöydässään. Mies on lähtenyt jonnekin ja hän ei ole edes juonut juomaansa. Hän koittaa peitellä itkuaan, mutta hän ei vain pysty. Otan baaritiskiltä servetin ja menen hänen luokseen. Kävellessäni sinne, olen hermostunut. Hän varmaankin luulee että koitan iskeä häntä tai jotain, mutta teen tämän vain koska haluan olla hyvä ihminen välillä. Mutta hän tulee kuitenkin uskomaan että koitan iskeä häntä. Hän ei huomaa minua kun lähestyn, mutta huomaa minut kun olen hänen vierellään. Pohdin pitäisikö istua, mutta jään seisomaan. ”Mitä?”, nainen kysyy itkien ja hieman ärsyyntyneenä. ”Ei kun, halusin vain antaa teille servetin...”, vastaan viattomana. ”Miksi?” ”Koska sä itket...” ”Ei se sulle kuulu...”, pitkä hiljaisuus tulee meidän välillemme. ”No... Halusin vain auttaa...” ”Ja panna mua perseeseen?”, nainen keskeyttää minut. Jäädyn hetkeksi hänen kysymyksen kyynisyyteen. Hän katsoo minua suoraan silmiin. Katseestaan huomaa miten hän tajuaa kuinka kyyninen ja katkera hän on. ”Mä tästä menen...”, ennen kuin ehdin toteuttaa päätökseni, nainen pysäyttää minut ottamalla minua kädestä kiinni. Käännyn takaisin ja hän nappaa servetin joka oli kädessäni. Jallallaan hän työntää minulle vastakkaisen tuolin ja alkaa puhdistamaan itkuisia kasvojaan. Kyyneleet ovat ottaneet meikin hänen kasvoiltaan ja hän näyttää paljaalta, mutta luonnolliselta. Hän heittää likaisen servetin tyhjään lasiin, joka on minun edessäni. Nainen katsoo alas jalkojaan, minä katson hänen kasvojaan. Niin kauniit ja ihmismäiset. Hänellä on siniset silmät, vaaleat hiukset, pieni, mutta kaunis suu ja terhakat posket. Niistä säteilee surua ja epätoivoa, mutta hän ei näytä siltä. ”Paska päivä vai?”, kysyn. Hän katsoo minua, hieman hymyillen. ”Et taida olla täältä päin?”, hän kysyy, vältellen minun kysymystä. ”En” sanon hieman naurahtaen ”olen Pariisista, Ranskasta” ”Ai... Miks sä täällä sitten olet?” ”Mä halusin nähdä New Yorkin. Mä halusin kokea Amerikan.” ”No... Oletko?”, koko huone on hiljainen. Muut ihmiset ovat pimeydessä minun näkökulmastani. Kaikki on tyhjää, kaikki on pimeätä. Olemme omassa maailmassamme. Nuo jotka istuvat meidän vieressämme, on omassa maailmassaan, ei meidän. Hiedän mielestämme,

me olemme tuolla tyhjyydessä, tuolla äänettömässä paikassa. Kukaan meistä ei istu tässä baarissa yhdessä. En halua poistua tästä omasta pikku maailmastani. En enää kuule melankolisten katujen ääniä.